

Sensibilització o no de la [j] en *cuixa* (i semblants)

(ALDC, I, 86. La *cuixa*)

Cuixa deriva del llatí *cōxa*, que volia dir primer ‘maluc, costat’ i després ‘cuixa’ i ha deixat resultats en el fr. *cuisse*, oc. *cuoissa*, *cueissa*, it. *coscia*, port. *coxa*, rom. *coapsă*. El mot llatí (= *COCSA*), en la varietat col·loquial va vocalitzar la *k* implosiva, final de síl·laba, passant a [k'ɔjsa]; la [j] va condicionar la diftongació de la *o* oberta donant [kw'ɔjsa], [kw'ojsa] i va provocar el tancament de la [o] i la palatalització de la *s* [kw'ujʃa] que, per absorció de la [w] en la [u] i de la [j] en la

[ʃ], va desembocar en [k'uʃa], esdevingut [k'uʃə] en cat. oriental i [k'ujʃa] en cat. occidental per una segregació de la [j] per part de la consonant palatal; tanmateix, [k'uʃa] reapareix en el val. meridional, potser per una colonització de procedència oriental (semblantment s'hi troben *pon* i *cantà* en comptes de *pon[t]* i *canta[r]* de la resta del valencià). Un exemple clàssic de l'oposició entre català oriental i català occidental.

